

Guitar màu tím

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Người ta nói, cho dù bạn có đau đến chết đi sống lại, trái đất cũng không vì thế mà ngừng quay.

Lần đầu tiên tôi gặp Dương là trong một quán rượu nhỏ ấm cúng. Ấn tượng ban đầu của tôi về Dương khắc sâu ở đôi mắt to tròn nâu sẫm phảng phất buồn trên gương mặt vẫn còn đậm nét trẻ thơ, khi ấy, tôi thầm nghĩ, một cô bé có gương mặt ngây thơ đến mức này thì không thể nào quá hai mươi tuổi. Dương luôn ngồi ở vòm gỗ góc trong cùng của quán, giấu mình dưới những cành Lavender tím ngắt, ôm cây guitar màu tím loang lổ những vết nứt say sưa hát những bản tình ca buồn bằng giọng ca trong vắt như gió nhẹ khẽ lùa qua những đám mây.

...Mái vòm gỗ, đôi mắt nâu u buồn, gương mặt trẻ thơ, cây guitar màu tím, quán rượu với cái tên Lavender và những chùm oải hương tím ngắt...

Tôi đến Lavender mỗi buổi tối chỉ để nhìn và nghe Dương đàn. Tôi có cảm giác đằng sau đôi mắt nâu ấy ẩn chứa cả một khu vườn kí ức bị khóa kín. Một nỗi nhớ, một niềm đau thầm lặng mà người ta chỉ có thể mơ hồ cảm thấy chứ không thể chạm tay vào. Tôi muốn chạm vào kí ức bị phong kín ấy của cô bé, với một sự tò mò thôi thúc không cách gì cưỡng lại. Và rồi, một đêm mưa mùa đông dai dẳng, khi tôi và Dương bị kẹt lại quán rượu nhỏ đã gần như hết khách, tôi đã quyết định hỏi cô bé, tại sao cô ấy lại sử dụng cây guitar màu đặc biệt như thế, tại sao cây đàn ấy lại bị nứt những vết lớn như vậy trên thân, và tại sao, Dương lại chỉ toàn hát những bài ca buồn đến như vậy với đôi mắt ngân ngấn nước...

Dưới vòm gỗ phảng phất mùi lavender hòa với hương rượu vang đỏ nhàn nhạt, trong những cơn gió ẩm hơi nước âm ỉ lạnh từ cánh cửa sổ nửa khép nửa mở phản chiếu bầu không gian ngập những sợi mưa đan cài ngoài phố vắng đêm đông, giữa cái lạnh tê buốt lẫn quất thít vào da thịt, Dương đã kể cho tôi nghe mông quá khứ mà cô ấy chạy trốn bấy lâu nay, cũng là phần kí ức cô ấy tưởng như bản thân không bao giờ đủ can đảm để đối diện, một

lần nữa...

“... Nếu Huy tưởng tôi chưa đến hai mươi, thì cậu nhầm rồi, và rất nhiều người trước đây cũng toàn nhầm như vậy – Dương cười, nâng ly vang lên ngang mắt, thứ chất lỏng đỏ sẫm sóng sánh nơi đáy cốc thôi miên ánh nhìn của tôi khiến tôi vô thức chờ người ra cho tới khi Dương tiếp lời – tôi hai mươi ba rồi. Lần đầu tiên tôi gặp Nguyên là khi chúng tôi mười tám, trên sân thượng của trường cấp ba.

Tôi hồi đó khác bây giờ lắm. Cắt tóc ngắn. Mặc đồ nam. Bỏ bê học hành, suốt ngày phải lên trình diện trước toàn trường trong tiết sinh hoạt đầu tuần vì tôi không mặc đúng quy định đồng phục, không học bài, thậm chí là gây gổ đánh nhau nữa...

- Dương á? – Tôi thốt lên kinh ngạc, không tin nổi nhìn cô gái với mái tóc dài dịu dàng và trầm tĩnh trước mặt.

Ngạc nhiên phải không? – Dương cười nhẹ - Đó là tôi của năm mười tám tuổi. Rồi một buổi sáng cuối mùa xuân, tôi trốn tiết đầu lên trên sân thượng, và gặp Nguyên. Khi ấy, cậu ấy đang ngồi vắt vẻo trên lan can, ôm đàn guitar, hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của tôi.

Tôi vẫn còn nhớ như in khung cảnh lúc đó – đôi mắt Dương đột nhiên trở nên trong vắt – bầu trời cuối xuân lồng gió, xanh một cách đặc biệt mà không có nắng, bóng lưng cậu ấy in lên khoảng không gian bao la đầy cô độc, mái tóc đen bị hất tung trong gió. Giống như cậu ấy sắp bị hất rơi khỏi bờ lan can bé xíu màu gạch kia. Và cây guitar màu tím nhạt đang rung lên những giai điệu thốn thức.

Thông thường, một thằng con trai mười tám tuổi không bao giờ chọn mua một cây guitar màu tím cả.

Một nỗi tò mò không cách gì ngăn cản thôi thúc tôi bước về phía cậu ấy, và ngồi xuống bên cạnh.

Chúng tôi đã gặp nhau lần đầu như thế đó. Tôi ngồi xuống lan can, cạnh cậu ấy, hướng mắt đuổi theo ngọn gió cuốn những đám mây tới tận chân trời. Nguyên ngừng việc bấm những nốt nhạc lặng lẽ trên phím guitar. Chẳng ai

trong số cả hai nói gì, cho tới tận khi tiếng chuông báo giờ ra chơi vang lên.

“Chào Dương, tớ là Nguyên”

Cậu ấy đứng dậy, và nói với tôi câu đó.

Lúc ấy tôi không hề ngạc nhiên vì cậu ta biết tên mình. Thứ hai tuần nào tôi chả là ngôi sao sáng trên sân trường vì những thành tích “bất trị”. Điều khiến tôi quan tâm là Nguyên – học sinh xuất sắc nhất khóa tôi hồi đó, mới tuần trước vừa được biểu dương trước toàn trường vì giải nhất quốc gia môn Toán, thì ra cũng chỉ là một tên học sinh trốn tiết như tôi mà thôi.

Cười nhạt vì ý nghĩ ấy, tôi không đáp lại lời chào của Nguyên. Cậu ấy dường như cũng chỉ chào hỏi vì thói quen của một người lịch sự, lặng lẽ khoác cây đàn lên vai và bước đi.

Tôi hiếu kì quay đầu nhìn theo dáng người cao, gầy đang xa dần, lại một lần nữa nhận thấy sự mệt mỏi cô độc đến cùng cực toát ra từ mỗi bước đi. Tưởng như cậu ta sẽ vỡ tan ra mỗi khi có một cơn gió lao tới quất vào vạt áo chemise trắng. Ngoài ý muốn của bản thân, tôi chợt gọi với theo:

“Cậu thường xuyên trốn tiết thế này à?”

Nguyên đứng sững lại. Vài giây sau, cậu ấy quay lại nở nụ cười với tôi:

“Chỉ mỗi tiết này thôi”.

Và, chỉ trong khoảnh khắc ấy thôi, tôi chợt nhận ra, cậu ấy, thật sự, rất – đẹp – trai.

Tôi nhận thấy mình bỗng có vẻ hơi nóng lòng mong đến buổi sáng thứ năm hơn một chút, cho dù việc trốn tiết với tôi hồi đó xảy ra như cơm bữa. Khi đứng trước cánh cửa sân thượng, tôi thậm chí còn vô thức dừng lại, lùa năm ngón tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn củn chẳng bao giờ dùng đến lược của mình.

Đúng như tôi nghĩ, Nguyên đã có mặt ở đó. Cậu ấy đang dạo thử những nốt đầu tiên của bản A time for us. Lại là một bản nhạc buồn. Tôi đứng yên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng trên cây guitar tím, chemise trắng không bẻ cổ tôn lên những đường nét rõ ràng trên gương mặt, đôi mắt màu hổ phách dịu

đi trong cái nhìn đầy chăm chú và những ngón tay thon dài rõ ràng là của một người chẳng bao giờ phải cầm đến cho dù chỉ là cây chổi quét nhà.

Nếu tôi nói khi ấy, tim tôi bỗng dừng loạn nhịp, thì cũng chẳng có gì là lạ phải không? – Dương mỉm cười với tôi, một nụ cười ngọt ngào, như thể đang ngồi trước mặt cô ấy không phải tôi, mà là cậu bé mười tám tuổi tên Nguyên ngày nào – Suy cho cùng thì bất cứ một đứa con gái mười tám nào mà chẳng có thể dễ dàng bị gục trước một anh chàng đẹp trai, nhà giàu, học cực giỏi, nổi tiếng ngoan, lại còn biết chơi guitar hay đến thế! Tôi từng nghĩ mình là ngoại lệ, vì tôi chưa từng đem xia đến bọn con trai – với tôi trước đây là những tên ngốc xít suốt ngày cố ra vẻ ta đây người lớn ở trường, hoặc bọn yếu xiu chưa bao giờ có thể là đối thủ của tôi ở lớp Karatedo, nhưng tôi đã nhầm.

Nguyên khác tất cả bọn họ - những tên con trai bằng tuổi chúng tôi khi ấy. Và tôi đã thích cậu ta, chỉ sau vồn vện có hai lần gặp mặt và hai câu nói xã giao không ngắn cũng chẳng dài.

Tôi thích Nguyên, não bộ của tôi ngay lúc đó đã phân tích và thừa nhận điều này, nhanh chóng và thẳng thắn đến mức tôi cũng phải cảm thấy có chút ngạc nhiên. Và sau đó, tôi bước tới, ngồi xuống trước mặt cậu ấy, nói rất rõ ràng:

“Này Nguyên, hình như, tớ thích cậu mất rồi!”

- Ặc... À, X...xin lỗi... – tôi luống cuống rút vùi khăn giấy lau những giọt rượu vang vừa bị phun ra bắn trên bàn. Dương vẫn bình tĩnh xoay xoay ly vang của mình trong tay, không hề để tâm đến hành động kinh ngạc cao độ của tôi ban nãy.

Phải, tôi không giống những đứa con gái bằng tuổi tôi khi đó – Dương chậm rãi nhấp một chút rượu – hay nói cho đúng hơn, tôi hồi đó hoàn toàn không giống... con gái. Nguyên khi ấy chắc cũng bị shock mạnh như Huy bây giờ. Cậu ấy kinh ngạc đến nỗi suýt bấm đứt cả một sợi dây đàn. Âm thanh khô khốc vang lên chấm dứt ngang xương bản tình ca buồn bã. Nguyên ngừng đầu nhìn tôi, mắt đối mắt, chăm chú, cẩn thận và cân nhắc.

Thời gian lặng lẽ trôi.

... Rồi cậu ấy gặt đầu.

Mỗi tình đầu của tôi đã đến như thế đấy.

Tôi trở thành bạn gái của Nguyên – chàng trai nổi tiếng nhất toàn trường tôi khi đó. Cậu ấy đã từng chút một thay đổi cuộc sống của tôi. Tôi xếp những bộ quần áo hầm hố của con trai vào tủ đồ mặc ở nhà và bắt đầu mặc lại áo dài đi học. Tôi dự định nuôi tóc dài, tôi không gây gổ đánh nhau. Tôi học hành cẩn thận hơn.

Nguyên rất kiên trì và im lặng ở bên giúp đỡ một con bé ngỗ nghịch như tôi bắt đầu lại. Cậu ấy là người đầu tiên tặng tôi những chiếc kẹp tóc xinh xinh màu tím nhạt để bắt những sợi tóc ngắn ngắn bất cần nhìn mềm mại hơn khi tôi mặc áo dài. Cậu ấy bỏ thời gian giúp tôi ôn lại những kiến thức nền tảng đã gần như trở về con số không trong đầu, kiên nhẫn ngồi những ba mươi phút để giảng cho tôi một bài toán đơn giản cho dù cậu ấy có thể đọc ngay kết quả sau khi liếc nhìn đề.

Đó là khoảng thời gian tươi đẹp nhất mà tôi từng có trong cuộc đời. Sân thượng ngập gió. Vòm cây xanh mướt. Sân trường lao xao nắng... Nhờ có Nguyên, tôi chợt nhận ra mình đã để mất bao nhiêu thời gian vô nghĩa, đánh mất quá nhiều cơ hội tận hưởng thời học sinh.

Sự thay đổi của tôi khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Tôi từ một kẻ luôn đội sổ trong những kì kiểm tra toàn khối leo dần từng bậc lên vị trí thứ hai làm trên tổng số hai trăm mười bảy vào cuối năm cơ đấy. Nhưng chuyện đó là của sau này.

- Nguyên đã dạy Dương chơi guitar hả? – đôi mắt nâu của Dương xoáy chặt vào tôi sau khi nghe câu hỏi. Rồi cô ấy mỉm cười.

Ừ. Là cậu ấy đã dạy tôi. Như tôi đã nói, tôi quyết tâm học hành tử tế, đồng nghĩa với việc không trốn tiết nữa. Nhưng Nguyên lại luôn luôn trốn tiết đầu tiên của sáng thứ năm, nên tôi cũng quyết định nghỉ theo cậu ấy luôn. Tôi có cảm giác nếu để cậu ấy ngồi đó một mình, cậu ấy có thể bị những cơn gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Trên sân thượng, mỗi tuần, khi hai đứa đồng loạt trốn tiết, Nguyên dạy tôi

chơi guitar. Lần đầu tiên cậu ấy nắm tay tôi là khi đặt tay tôi lên phím đàn. Và đó cũng là lần duy nhất. Tôi thừa nhận mình không thông minh. Nguyên đã phải rất, rất kiên trì. Cậu ấy chưa bao giờ nổi nóng với tôi. Đối lại, nếu là tôi phải dạy một đứa học sinh nào rỗng như tôi ngày đó, chắc tôi thà đập đầu vào cây đàn chết quách đi cho xong rồi!

- Vì thế mà Dương chỉ chơi những bản nhạc buồn đúng không? – tôi xen vào dòng hồi ức của Dương – bởi vì Nguyên chỉ dạy cậu chơi những bản nhạc này?

Có lẽ vậy – Dương nhún vai – Sau này, khi tôi đủ khả năng để tự chơi những bản nhạc khác mà không cần viện tới sự hướng dẫn của Nguyên thì đó cũng là lúc tôi không còn muốn gảy lên bất cứ một giai điệu vui vẻ nào nữa...

- Tại sao?

Tại sao ư? – Dương ngậy người ra trước câu hỏi của tôi – Tại sao ấy hả? Đó là cả một câu chuyện dài.

Trong suốt khoảng thời gian là bạn gái của Nguyên, tôi luôn thắc mắc tại sao một học sinh gương mẫu như cậu ấy lại trốn tiết, và tại sao lại luôn là tiết đầu tiên của ngày thứ năm chứ không phải buổi nào khác?

- Và Dương đã hỏi Nguyên?

Đương nhiên là không – lần đầu tiên trong suốt buổi tối, tôi mơ hồ nhận thấy trong câu nói của Dương có xen chút cái kình, nhưng rồi cô ấy nhanh chóng che giấu nó, và lại bình thản như không có việc gì – tôi tất nhiên không hỏi Nguyên. Linh cảm mách bảo tôi rằng cậu ấy sẽ không nói. Và dù cho cậu ấy có nói thì có lẽ, sự thật đằng sau ấy sẽ phá vỡ giới hạn chịu đựng của Nguyên. Cậu ấy sẽ suy sụp hoàn toàn mất. Tôi chọn cách ít đau đớn hơn: đi hỏi giáo viên dạy tiết đó của Nguyên.

Huy dừng trợn mắt lên nhìn tôi như thế - Dương hất những lọn tóc rủ xuống hai bên má ra phía sau lưng, cười băng quơ – Chẳng phải tôi đã nói trước rồi sao, tôi khi đó không được giống... người bình thường cho lắm.

- Vậy cô giáo nói sao?

Cô giáo kể cho tôi nghe một câu chuyện. Về em gái ruột của cô ấy, bạn cùng lớp và cũng là bạn thân nhất của Nguyên. Hay đúng hơn, là bạn gái cũ của cậu ấy – đôi mắt bình thản của Dương chợt thoáng một vết tối khi ba từ “bạn – gái – cũ” được cô ấy rành rọt, chậm rãi thốt ra, và tôi thấy những đầu ngón tay của mình bỗng dừng tê buốt. Rõ ràng, cho đến tận bây giờ, khi đang ngồi đây và bình thản kể cho tôi nghe chuyện này, ba từ ấy vẫn làm cho Dương đau.

Cô giáo thậm chí còn cho tôi xem hình của cô bạn đó trên laptop. Một cô nàng tomboy. Cũng cắt tóc ngắn như tôi. Cũng mặc đồ nam như tôi. Chỉ có điều không học dốt như tôi. Và cực thích màu tím, quần áo, phụ kiện của bạn ấy hầu như toàn màu tím. Trong những file hình đó có vài tấm cô bạn ấy chụp cùng Nguyên. Tôi ngay lập tức nhận ra khi ở cạnh mình, Nguyên chưa bao giờ cười vô tư và rạng rỡ đến thế. Bức ảnh cuối cùng, là hình người con gái đó đang say sưa bên cây guitar màu tím quen thuộc.

- Vậy, đó là chủ nhân thật sự của chiếc đàn này? – Tôi bật ra câu hỏi và nhận ra bản thân thật là ngu ngốc. Hiển nhiên là như vậy! – Vậy... cô gái đó đâu?

Chết... Bạn ấy đã chết – Giọng của Dương rất rõ ràng, không nhanh cũng không chậm – chết từ trước cả khi tôi gặp Nguyên. Bạn ấy chết do cứu hai người khỏi chết đuối do lật thuyền. Một trong số đó là Nguyên.

Huy cũng không cần ngạc nhiên quá - Dương nhìn tôi hết há mồm ra lại ngậm vào mà không biết nói gì – Người hoàn hảo cách mấy thì cũng có điểm yếu. Nguyên vốn không biết bơi. Và bạn gái cậu ấy chết khi cứu sống cậu ấy.

Cuối cùng, như để trêu ngươi tôi, cô giáo cho tôi biết, bạn nữ ấy, giống như tôi, cũng tên Dương, Vũ Thùy Dương – Dương lật cây đàn lên và chỉ cho tôi ba chữ VTD khắc trên mặt sau cây đàn một cách nắn nót và tỉ mỉ.

Tôi bỗng hoảng loạn sau buổi nói chuyện đó. Tôi hoang mang vì biết tôi sẽ chẳng thể chạm tay vào nỗi đau quá lớn trong lòng Nguyên. Tôi ngỡ ngàng khi nhận ra cái gập đầu chóng vánh của Nguyên trên sân thượng ngày nào không phải vì tôi đặc biệt mà là vì tôi gợi nhớ đến một người đặc biệt của cậu ấy.

Tôi xin phép bị ra về sớm với lí do bị mệt. Cúi đầu đi giữa sân trường rộng

lớn, tôi bỗng thấy lạc lõng. Suốt cả thời cấp ba phá rồi, bỏ bê học hành, tôi chẳng có lấy một người bạn nào thực sự, ngoại trừ Nguyên. Vậy mà giờ đây, tôi hoàn toàn không biết cậu ấy thực sự muốn làm bạn cùng tôi, hay chỉ đơn giản là muốn tìm lại hình bóng người bạn gái cũ có một vài đặc điểm giống tôi? Chuông điện thoại lạnh lót reo. Từ sau buổi bất ngờ bày tỏ tình cảm với Nguyên trên sân thượng, tôi đã cài A time for us do Nguyên chơi làm chuông cho những cuộc gọi của cậu ấy. Bản nhạc buồn vẫn kiên trì vang lên cho dù tôi năm lần bảy lượt không bắt máy. Cuối cùng, tôi cầm điện thoại, tháo pin. Sân trường vẫn ngập nắng... Tới tận bây giờ tôi vẫn không quên được ánh mắt Nguyên lúc đó. Cậu ấy chỉ đứng cách tôi có vài bước chân, trước cửa lớp, chemise bắt nắng trắng sáng hắt lên làm nhòe những đường nét trên gương mặt, chỉ còn ánh mắt màu hổ phách khó hiểu, hệt hăng nhìn theo tôi...

- Hai người kết thúc như vậy sao?

Không – Dương lắc đầu, ánh mắt bất động chìm vào đáy làn vang đỏ sẫm – Tôi chọn cách chạy trốn. Giống như Nguyên lựa chọn việc lẩn trốn đối mặt với cái chết của cô bạn tên Dương kia bằng cách trốn tiết dạy của chị gái bạn ấy, tôi chạy trốn mọi cố gắng liên lạc từ phía Nguyên. Tôi đến trường như thể nơi đó không có sự tồn tại của Nguyên. Tôi không đặt chân lên sân thượng bất kì một ngày nào nữa. Tôi đi ngang qua cậu ấy như người không quen biết. Nghĩ lại, cho dù tôi đã từng tự cho mình khác với những đứa con gái khác, thì đến khi phải đối mặt với thử thách, tôi cũng chỉ có thể hành động được như bất kì đứa con gái ngốc xít mười tám tuổi nào mà thôi!

Chuyện kéo dài được hai tuần, cho tới một đêm mưa giông chuyển mùa, tôi chợt nhận ra có tiếng gõ vào cửa sổ, cho dù phòng tôi ở tầng hai. Khi kéo tấm rèm ra rồi căng mắt nhìn vào màn đêm sũng nước, tôi phát hiện ra Nguyên, ướt sũng, co ro, đang cố gắng và kiên trì nhặt từng hòn sỏi nhỏ đập vào cánh cửa sổ phòng tôi. Tôi gần như phát điên vì hoảng và vì giận. Cậu ta đúng là một kẻ điên!

Tôi chạy xuống sân. Mưa tấp vào người từng đợt vừa rát vừa buốt. Người cậu ấy đã tái nhợt. Rốt cuộc cậu ấy đã dầm mưa bao lâu rồi?

“Cậu làm cái quái gì vậy hả? Bị điên phải không?”

Đáp lại câu hét rất phẫn nộ của tôi, Nguyên chỉ cười: “Vì cậu không chịu

nghe điện thoại” .

- Và Dương đã giảng hòa? – Tôi không kìm được buột miệng – nếu tôi là Dương, tôi nhất định sẽ giảng hòa với Nguyên, suy cho cùng thì cậu ấy cũng... Ý tôi là khi đó... cậu ấy mới mười tám tuổi, sức chịu đựng của một tên con trai ở tuổi đấy có hạn...

Đúng thế phải không? – Dương mỉm cười trước điệu bộ ấp úng của tôi – sức chịu đựng của mỗi người là có hạn, vậy thì tại sao người ta phải hành hạ người khác, và hành hạ chính bản thân mình bằng những ám ảnh quá khứ, trong khi quá khứ là thứ mà chẳng bao giờ có thể thay đổi?

Tôi và Nguyên đã đứng rất lâu trong màn mưa đó, nói rất nhiều về những nút thắt giữa hai đứa. Cậu ấy thừa nhận rằng lần đầu tiên nhìn thấy tôi, cậu ấy đã nghĩ ngay tới cô bạn Vũ Thùy Dương, và về sau này, vẫn vậy. Tuy nhiên, cậu ấy nhìn ra một điểm ở tôi mà cô bạn ấy không có, đó là sự tự tin bất chấp tất cả. Nguyên nói, chính tính cách này ở tôi đã vực dậy cậu ấy.

Hồi đó, tôi hoàn toàn chưa hiểu hết ý nghĩa của những gì Nguyên nói lúc đó. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ cậu ấy muốn nói rằng cô bạn tên Dương kia đã cứu mạng sống của cậu, còn tôi, đã cứu lấy tinh thần đang suy sụp của cậu ấy...

Những tháng ngày học sinh của tôi lại quay về quỹ đạo trước kia: vô tư, học hành, học guitar, và Nguyên. Tôi tự nhủ sẽ chờ, chờ đến khi nào cậu ấy có thể thôi day dứt về cái chết của Dương, cậu ấy sẽ bắt đầu chơi những bài hát vui vẻ, cho tôi nghe.

Mùa xuân qua hẳn để nhường chỗ cho những cơn mưa rào mùa hạ. Dòng sông cạn bắt đầu đầy lên. Mùa nước lớn về. Và ngày giỗ đầu của Vũ Thùy Dương cũng đến. Hôm đó Nguyên đến tìm tôi. Cậu ấy nói sẽ một mình tới viếng mộ Dương, chơi cho cậu ấy nghe bản A time for us một lần cuối. Lúc trở về, cậu ấy sẽ chỉ chơi những giai điệu vui vẻ mà tôi ưa thích, từ nay trở đi.

“Tớ đã học chơi For Elise trên guitar để chiều nay đàn cho cậu nghe đấy” – cậu ấy đã nói vậy với tôi, trong khi nở nụ cười hiền lành rất chân thành.

- Và? – Tôi ngạc nhiên nhắc khi Dương bất chợt dừng lại, ngồi bất động – Rồi sao nữa?

Và, - giọng Dương uể oải cất lên – cậu ấy không bao giờ trở về nữa. Tai nạn giao thông trên đường về...

- Ôi... xin lỗi – tôi thấy cổ họng nghẹn cứng, không biết phải nói gì – Tôi không biết là...

Khi tôi đến lễ tang của Nguyên – Dương hầu như không hề để tâm đến tôi, hay câu xin lỗi của tôi, mà vẫn tiếp tục với một giọng đều đều - mẹ cậu ấy đã đưa cho tôi cây guitar màu tím, khi đó đã bị nứt những vết chằng chịt do va đập mạnh, thật diệu kì là nó không vỡ, và cũng không bị ảnh hưởng gì đến âm thanh của tiếng đàn.

“Trước khi chết, Nguyên nó nói muốn cháu giữ vật này” – Mẹ Nguyên chỉ nói với tôi như thế.

Người ta nói, cho dù bạn có đau đến chết đi sống lại, trái đất cũng không vì thế mà ngừng quay. Đám tang kết thúc, chúng tôi vẫn lại phải quay về trường, vẫn phải tiếp tục học hành, kiểm tra, thi cử. Vẫn phải tiếp tục sống. Vị trí đầu trường của Nguyên giờ thuộc về một người con trai khác. Những giọt nước mắt thương tiếc cậu ấy rồi cũng vơi dần.

Còn tôi lại không thể khóc. Cho dù là khi Nguyên mất, hay trong lễ tang cậu ấy, hay là cả sau này, khi tôi đã tốt nghiệp, và rời khỏi ngôi trường cấp ba gắn với quá nhiều biến động ấy, tôi vẫn không thể rơi một giọt nước mắt nào.

Nhận giấy báo đỗ đại học, tôi quay lại trường. Trên sân thượng, tôi ôm cây guitar tím đàn bản A time for us như ngày nào. Kí ức về một thời học sinh vừa mới trôi qua ủa về. Những bài học, những lần trốn tiết, sân trường vang tiếng cười đùa của học sinh, tiếng ve trên vòm hoa phượng đỏ rực, và Nguyên – với áo chemise trắng, tóc đen, đôi mắt màu hổ phách,... Nước mắt chảy dài trên má. Cuối cùng, tôi đã có thể khóc. Và tôi biết mình một lần nữa có thể có sức mạnh để bắt đầu lại từ đầu...

Nguyên đã ra đi, mang theo những kỉ niệm sâu sắc nhất của tôi về một thời đi học. Những năm tháng đầy biến động ấy, vui có, buồn có, trăn trở có, tổn thương có,... Đó là lúc những đứa trẻ chúng tôi học cách để trưởng thành.

Huy hỏi tôi có bao giờ quên Nguyên không ư? Đương nhiên là không! Cậu

ấy gắn với cả bầu trời thời cấp ba của tôi. Và cho dù cậu ấy từng làm tôi buồn, làm tôi tổn thương, làm tôi rơi nước mắt, nhưng những kí ức đẹp để Nguyên mang đến cho tôi là thật, và nó sẽ mãi mãi hiện hữu, mãi mãi là những năm tháng đi học hồn nhiên nhất, sinh động nhất, đáng yêu nhất mà tôi có thể nhớ về.

Năm tháng không ở lại với bất kì ai, nhưng kí ức thì ở lại, và tôi vẫn thỉnh thoảng nhớ về nó, về một con bé tomboy ngỗ nghịch ngày nào đã cố gắng thay đổi vì người nó thích ra sao, về một chàng trai đã lạc lối như thế nào, và đã nhẫn nại biết bao nhiêu để giúp một cô bé đầu óc chậm tư duy có thể có được ngày hôm nay, về một cô bé mười bảy tuổi đã dùng cảm ra sao khi không màng tính mạng cứu sống người khác, về sân thượng ngập gió, về sân trường lao xao nắng, và những tiếng cười, những giọt nước mắt... của bạn bè...”

Dương kết thúc câu chuyện kí ức. Một giọt lệ trong veo từ đôi mắt nâu sẫm rơi xuống, chìm vào đáy ly vang đỏ đang sáng sủa.

- Tại sao Dương lại kể tôi nghe tất cả những việc này?

- Tại sao à? – Dương lắc nhẹ ly vang – Vì Huy làm tôi nhớ đến... Mà thôi, muộn rồi, tạm biệt...

Dương đứng dậy, kéo lại vạt áo khoác và bước nhanh ra bên ngoài quán, hòa vào màn mưa sầm sì dai dẳng. Dáng người mảnh khảnh như thể tan ra từng mảnh, từng mảnh dưới những vết cắt sắc ngọt của những hạt mưa đêm.

Từ buổi đó, tôi không còn thấy Dương quay lại chơi đàn ở Lavender nữa. Thiếu Dương và cây guitar tím cùng những bản tình ca buồn của cô ấy, quán rượu nhỏ này như thể thiếu hẳn một phần linh hồn, mất đi cái sức hấp dẫn huyền bí trước nay.

Tôi cũng băn khoăn mãi về câu trả lời ấp úng cuối cùng của Dương đêm mưa đó. Cuối cùng thì tại sao cô ấy lại kể cho tôi nghe? Tôi đã gợi nhớ đến điều gì về những năm tháng đã qua mà cô ấy vừa nâng niu vừa e sợ đó? Tôi đã thức mắc điều đó hàng đêm, cho tới khi nhận ra, mình cũng sở hữu một đôi mắt màu hổ phách...